

došlo oznámení zmíněného obsahu, — nařídil při nejmenším šetření za účelem zjištění, zdali a pokud se oznámení zakládá na pravdě, ježto teprve tímto šetřením mohla bý býti zjištěna důvodnost nebo bezdůvodnost oznámení, zejména i okolnost, existuje-li udánlivý svědek provinění H-ova (totiž svědek S., o němž stěžovatel — jak mimochodem budiž podotknuto — ještě za trestního řízení tvrdil, že byl vojínem pohraniční stráže, po případě že slouží u 3. setniny 26. pluku). Nelze pochybovati o tom, že již pouhá možnost takového předběžného šetření — pro nejistý jeho výsledek — může znepokojovati a pravidelně též znepokojuje postiženého úředníka, byť by si nebyl vědom nižádného provinění a byť by i proto se vši pravděpodobností očekával, že šetření prokáže jeho nevinu, — nehledě ani k tomu, že již pouhým oznámením vážnost a čest postiženého úředníka může býti aspoň přechodně zkalena v očích nadřízeného mu úřadu a oněch osob, které se pověřují předběžným šetřením. Dlužno proto nepokoj, do něhož byl dle své výpovědi svědek H. výhrůžným dopisem uveden, očekávaje, že oznámení nadřízenému úřadu bude míti v zápětí při nejmenším vyšetřování, pokládati za důvodný, pročez nelze spatřovati právní omyl v tom, že nalézací soud přihlížející k okolnostem a k osobní povaze svědka H-a, jakož i k důležitosti zla, jímž bylo pohroženo, měl za to, že pohružka byla taková, že mohla v tom, komu bylo vyhrožováno, vzbuditi důvodnou obavu.

Čís. 622.

Ku pokusu (§ 8 tr. zák.) stačí po subjektivní stránce, by se pachatel vážně rozhodl, způsobiti zlo, jež jest se zločinem spojeno. Pokus nerozlišuje se od přípravného jednání větší silou pachatelovy zločinné vůle.

(Rozh. ze dne 2. prosince 1921, Kr I 619/21.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaných do rozsudku zemského trestního soudu v Praze ze dne 21. ledna 1921, jímž byli stěžovatelé uznáni vinnými zločinem nedokonané krádeže dle §§ 8, 171, 173, 174 II a), c), 179 tr. zák. — mimo jiné z těchto

důvodů:

Zmateční stížnost dovolává se jedině zmatečního důvodu § 281 čís. 9 lit. a) tr. ř.; bylo jí tedy vycházeti ze skutkového děje, nalézacím soudem zjištěného v jeho celistvosti, ježto jen srovnáním tohoto děje se zákonem lze přezkoumati, zda-li nalézací soud výrokem o vině stěžovatelů zákon porušil nebo nesprávně vyložil. Nalézací soud zjistil, že by byli obžalovaní bez příchodu Josefa F-a v provádění krádeže pokračovali, že od své činnosti (vniknutí do vyhlédnuté místnosti) upustili nikoli z vlastního rozhodnutí, nýbrž proto, že byli vyplašeni; že obžalovaný Hugo S. ihned se vzdálil před Josefem F-em a že obžalovaný Jaroslav S., vida se v provedení činu ohroženým, s římsy seskočil. Stížnost dovozuje, že rozsudkem první stolice zjištěná činnost stěžovatelů zakládá pouze beztrestné přípravné jednání; rozdíl mezi tímto a mezi trestným pokusem dlužno prý shledávati v různém stupni intensity vůle jednajícího vzhledem k činnosti

rozhodné; je-li prý vůle pachatelova tak neurčitá, že nedopouští bezpečného úsudku o tom, že pachatel v rozhodném okamžiku bude stejně chtít, jest prý co činiti s pouhým jednáním přípravným; k udání svědka Josefa F-a, že na mladíku, jenž seskočil s římsy, bylo znáti, že má strach, že byl bledý, že dvakrát vydechl a že se podíval na svědka s vyvalenýma očima, jakož i z udání obžalovaného Jaroslava S-a, že se začal třásti dříve, než byl zpozorován, je prý zřejmo, že vůle S-ova byla ještě zcela neurčita, že nelze říci, že by byl v rozhodném okamžiku stejně chtěl. Okolnosti uvedené nejsou však rozsudkem první stolice zjištěny a byly by i úplně bezvýznamny, neboť právní vývody stížnosti jsou mylny. Přípravné jednání nerozlišuje od pokusu ve smyslu § 8 tr. zák. větší nebo menší intenzita pachatelovy vůle, nýbrž okolnost, zda-li předsevzatý zevní čin vede ke skutečnému výkonání zločinu, t. j. směřuje způsobem, poznatelným i pro jiné osoby, k účinku, zákonem zakázanému. Po subjektivní stránce požaduje proto pokus — jak vyplývá ze slova zlomyslník (§ 8 tr. zák.) ve spojení s ustanovením § 1 tr. zák. — toliko, aby se pachatel vážně rozhodl, způsobiti zlo, jež jest se zločinem spojeno —; zákon neposkytuje opory pro požadavek, nejasnými poněkud vývody stížnosti hájený, aby si byl pachatel uvědomil veškeré překážky a obtíže, které mu bude zdati, a aby přes toto vědomí na zlém úmyslu setrval; požadavku takovému příčí se naopak zejména, že ustanovení § 8 tr. zák. zmiňuje se slovy: »pro překážku od jinud v to přišlou nebo náhodou« o takových okolnostech, střetnutvších se s vůlí a činností pachatelovou, které obecně, tedy ani pachatelem, nedaly se předvídati. Na druhé straně však nelze vážnost rozhodnutí a zločinného úmyslu vyloučiti ani tehdy, když pachatel přikročuje k zevním činům v obavě, že nebude s to přemoci překážky a obtíže, nebo ve strachu, že bude při činu přistižen. Stačí proto po subjektivní stránce, že stěžovatelé — jak nalézací soud zjistil — na krádež se umluvili, zvláště když o vážnosti zlého úmyslu jejich svědčí zjištěná skutečnost, že si opatřili poměrně značným nákladem nástroje, způsobilé k vypáčení silné nedobytné pokladny.

Čís. 623.

Předražování (zákon ze dne 17. října 1919, čís. 568 sb. z. a n.).

Skutková podstata přečinu dle § 11 čís. 4 lichevního zákona nepředpokládá opětování nebo provozování obchodu po živnostensku.

(Rozh. ze dne 2. prosince 1921, Kr II 192/21.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaných do rozsudku lichevního soudu při krajském soudu v Novém Jičíně ze dne 14. ledna 1921, jímž byli stěžovatelé uznáni vinnými přečinem dle § 11 čís. 4 zákona ze dne 17. října 1919, čís. 568 sb. z. a n. — mimo jiné z těchto

důvodů:

S hlediska zmatečního důvodu § 281 čís. 9 a) tr. ř. uplatňuje stížnost, že stěžovatelka prodala cukr jen jednou, že však zákon stihá pro přečin